

Кіровоградська область
місто Помічна
Помічнянська загальноосвітня
школа І-ІІІ ступенів №3
Помічнянської міської ради
Ружанська Тетяна Валентинівна
Легенда “Звідки пішла назва “Помічна”

“Помічна” означає – допомога

Було це дуже давно.

Серед зеленого степу розкинулося мальовниче село, у якому мешкали дружні й працьовиті люди. Жінки займалися господарством, виховували дітей, а їхні чоловіки були майстрами на всі руки, але найбільше серед них було ковалів. Саме тому поселенню дали назву – Ковалівка. І все було б добре, але так сталося, що у селі не було жодної річечки, лише декілька безіменних струмочків та малесенький ставок, який влітку пересихав від пекучого сонця. Селяни страждали без води і постійно зверталися у молитвах до Бога, щоб той допоміг їм. І ось одного чудового ранку люди прокинулись і не повірили своїм очам: малесенькі струмочки перетворилися на справжню річку. Вода в ній текла тихесенько, була чистою й прохолодною. Люди зустріли річечку з радістю і попросили її залишитися в селі допомагати їм. Річка погодилась, але сказала:

- Я ніколи вас не покину, адже тут я народилася. Але я люблю мандрувати, тому буду текти й далі, бо моя водичка потрібна всьому живому. Багато людей, тварин і рослин чекають на мою поміч. - І побігла далі, виблискуючи прозорими крапельками води.

- Як ім'я твоє? – прокричали люди їй услід.

А річка, поспішаючи, крикнула їм у відповідь:

- Бувайте, біжу на поміч, на поміч, на...!

А людям почулося: “Помічна”.

- Гарне ім'я маєш, річко, – сказали вони, - “Помічна” - та, що поспішає на допомогу!

Розійшлися люди по своїх домівках, а річка Помічна понесла свої води далі на захід, до глибокої, густо вкритої невеликими гаями балки.

- Яка гарна місцина, - подумала ріка. – І люди, бачу, гарні тут живуть. Треба їм допомогти. Їм моя водичка ой як треба.

- Вітаємо тебе, славна річко! – зраділи мешканці балки. А це були козацькі сім'ї, які тут побудували свої “зимівники”. – Сердечно просимо! Живи з нами!

- Моє ім'я – Помічна! Частина мене тепер завжди буде з вами. Я з радістю буду допомагати й ділитися своєю водою, але залишитися не можу, адже на мене чекають інші! - Так відповіла річка й неквапно покотила свої хвилі до р. Чорний Ташлик.

Життя у балці змінилося. У вісімнадцятому столітті вона стала справжнім прихистком для подорожуючих, особливо для селян-втікачів, які мріяли про

волю, ідучи на Запорізьку Січ. Мандрівники знали, що шлях через цю балку був безпечним. Мешканців “зимівників” дуже поважали, тому що ті були доброзичливими, співчутливими та щедрими людьми, завжди готовими допомогти.

- Потрібна ПОМІЧ? НА, бери! – ось так постійно жартували козаки.

І справді, будь-яка людина могла тут “перевести дух”, набратися сил для подальшої подорожі, перепочити на березі тихої річки Помічна...

З часом козацька балка перетворилася на село, добра слава про яке швидко поширилася серед навколишнього люду. Це поселення отримало назву “Помічна”.

Минали роки. У дев’ятнадцятому столітті за декілька кілометрів від села розпочалося будівництво залізничної колії. Згодом виник роз’їзд, жителі якого на запитання машиністів та кочегарів про його назву, не вагаючись, давали відповідь: “Помічна”.

Так на мапі України з’явилося місто залізничників – Помічна.

Але це вже зовсім інша історія...